

Michael Slavicek
Telefon 08-454 44 44

Datum	Vår beteckning
2002-03-22	2002/0050-22
Ert datum	Er beteckning
2002-02-22	Mål nr 300-2002

Regeringsrätten
Rotel nr 5
Box 2293
103 17 STOCKHOLM

NOU:s yttrande i Regeringsrättens mål nr 300-2002 angående Migrationsverkets upphandling av outsourcing av IT-verksamhet

Nämnden för offentlig upphandling (NOU) mottog den 23 februari 2002 Regeringsrättens förordnande att inkomma med skriftligt yttrande i målet senast den 25 mars 2002.

NOU, som utövar tillsyn över den offentliga upphandlingen enligt lagen (1992:1528) om offentlig upphandling (LOU), lämnar följande yttrande.

Vad som förevarit framgår av Kammarrättens i Jönköping överklagade dom. NOU väljer att avge yttrande med utgångspunkt i de frågor som Migrationsverket formulerat. NOU behandlar först frågorna summariskt för att senare utveckla svaren.

- Hur höga krav kan ställas på en upphandlande enhet vad gäller tydlighet i utvärderingskriterier där leverantörerna beretts tillfälle att inkomma med kreativa lösningar?

NOU anser att utvärderingskriterierna skall kunna värderas objektivt, eftersom de syftar till att identifiera det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet eller anbudet med det lägsta priset. I det fall mätmetodiken grundar sig på subjektiva bedömningar måste metodiken klargöras i förväg i sådan utsträckning att leverantören förstår vilka kriterier som väger tyngst. Regelverket kräver däremot inte att den exakta utvärderingsmodellen framgår av förfrågningsunderlaget. Enligt EG-domstolen kräver principerna om transparens och lika behandling att en leverantör redan vid tidpunkten för utformningen av sitt anbud känner till vad den upphandlande enheten begär och mot vilka kriterier hans anbud kommer att utvärderas och vilken viktning som kommer att ske.

- Vilka krav utöver rangordning, viktning och betygsättning skall ställas på Migrationsverkets aktuella utvärderingsmodell?

NOU delar underinstansernas bedömning att den ifrågavarande utvärderingsmodellen brister i transparens och lämnar alltför stort utrymme för

godtycke vid anbudsutvärderingen. Den upphandlande enheten har vid förfrågningsunderlagets utformning ganska stort utrymme för val av de kriterier som skall läggas till grund för anbudsutvärderingen men skall inte sammanblanda utvärderingskriterierna med de i förfrågningsunderlaget specificerade krav på uppdragets utförande, vilka skulle bedömas som uppfyllda eller inte, och inte använda bedömningen om uppfyllelse av sådana krav vid utvärderingen.

- Är skaderekvisitet i 7 kap. 2 § LOU uppfyllt enbart av den anledningen att brister i upphandlingen förelegat eller kan en leverantörs agerande påverka bedömningen?

NOU förstår med frågan att Migrationsverket åsyftar leverantörens underlåtenhet att så tidigt som möjligt begära överprövning. NOU anser att det vid den slutliga bedömningen i ett överprövningsmål finns utrymme endast för bedömning av det begångna felet. Leverantörens agerande är enligt NOU:s bedömning ovidkommande såvida leverantören inte själv bidragit till felets uppkomst.

- Kan beslut enligt 7 kap. 2 § LOU fattas utan beaktande av proportionalitetsprincipen?

NOU anser att det framgår av regelverket, eftersom proportionalitet till den skada som kan drabba den upphandlande enheten är ovidkommande vid den slutliga överprövningen. En avvägning mellan den skada eller olägenhet som åtgärden medför och skadan för leverantören kan göras endast vid ett interimistiskt beslut enligt 7 kap. 2 § tredje stycket LOU. Skadans omfattning för Migrationsverket kunde för övrigt ha begränsats om verket i tid efterkommit underinstansens dom.

NOU:s motivering

Offentlig upphandling skall genomföras under beaktande av leverantörernas lika möjligheter att leverera varor, byggtreprenader och tjänster. Syftet med reglerna som styr utvärdering är att fastslå ett tillvägagångssätt för en objektiv tilldelning av offentliga kontrakt. Kvalificeringen av leverantörer samt förfrågningsunderlagets krav och utvärderingskriterier syftar till att identifiera det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet eller det lägsta priset.¹ Kvalificering av leverantörer och utvärdering av anbud skall ske i två skilda moment och får inte sammanblandas eftersom de styrs av olika regler.² Distinktionen mellan kvalificeringsfasen och utvärderingsfasen medför att en upphandlande enhet skall välja det ekonomiskt mest förmånliga anbudet från de leverantörer som har kvalificerat sig och uppfyller samtliga i förfrågningsunderlaget uppställda krav.

¹ Målen C- 31/87 Gebroeders Beentjes BV mot Nederländerna, REG. 1988, s. 4635, punkt 19 och C- 87/94, Kommissionen mot Belgien, REG 1996, sid. 2043.

² EG-domstolen och Förstainstansrätten har i flera mål påpekat att anbudens kvalitet skall utvärderas med utgångspunkt i själva anbudet, och inte med utgångspunkt i anbudsgivarnas erfarenhet av den upphandlande myndigheten under tidigare kontrakt eller på grundval av de urvalskriterier (såsom anbudssökandenas tekniska kapacitet) som redan har kontrollerats vid urvalet av anbudsansökningarna, som inte på nytt kan beaktas då anbudet jämförs. Resonemang grundar sig på ovannämnd dom av den 20 september 1988 i mål 31/87, Beentjes, punkt 15.

Syftet med utvärderingen är inte att anta ett anbud från den leverantör som har störst erfarenhet eller uppvisar bästa ekonomiska styrka.

Kvalificeringsfasen

Migrationsverket har använt sig av ett selektivt upphandlingsförfarande. Fem leverantörer, som uppvisat tillräcklig finansiell och ekonomisk styrka samt teknisk förmåga och kapacitet, har efter avslutad kvalifikation av leverantörer inbjudits att lämna in anbud. Fyra av dessa har inkommit med anbud. Migrationsverket skulle enligt NOU:s bedömning vid anbudsutvärderingen pröva om de kvalificerade anbudsgivarnas anbud uppfyllde de i förfrågningsunderlaget uppställda krav på uppdraget. Verket skulle slutligen bland de anbud som uppfyllde samtliga uppställda obligatoriska krav identifiera det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet. Enligt förfrågningsunderlaget hänför sig 60 % av viktningen vid anbudsutvärderingen till ”den tekniska kompetensen/uppfyllelse av kravspecifikation” och 40 % till ”affärsvillkor, omfattar både totalpris och kommersiella villkor”. Enligt NOU är priset ett utvärderingskriterium medan kravuppfyllelse och kommersiella villkor utgör normalt inte något tävlingsmoment och således inte är lämpade för diversifierad poängsättning i utvärderingsfasen. Många av kraven är formulerade så att de ”skall” vara uppfyllda utan att möjliggöra en bedömning av graden av uppfyllelse.³

Det förefaller därför att tillräcklig åtskillnad inte har gjorts mellan kvalificeringskrav, uppfyllelse av krav och utvärderingskriterier. Anbud som inte motsvarar förfrågningsunderlagets kravbeskrivning skall inte utvärderas vidare. De krav på uppdragets utförande, vilka skulle bedömas som uppfyllda eller inte, har av Migrationsverket i stället poängbedömts och behandlats som utvärderingskriterier.

Utvärderingsfasen

Utvärderingskriterierna syftar till att identifiera det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet eller anbudet med det lägsta priset. Endast de anbud som uppfyller samtliga ställda krav skall bedömas vid denna utvärdering. Av transparens- och likabehandlingsprinciperna följer att en leverantör redan vid anbudets utformning skall kunna förutse vad den upphandlande enheten begär, mot vilka kriterier hans anbud kommer att utvärderas och vilken relativ vikt kriterierna tillmäts.⁴

³ NOU anser att utvärdering av krav, vars formulering kräver en villkorslös uppfyllelse (”leverantören skall genomföra” eller att någonting ”skall” tillhandahållas eller redovisas”) måste utvärderas med ja, leverantören uppfyller det uppställda kravet eller nej, han uppfyller inte kravet. Ett sådant kravs bristande uppfyllelse skall leda till att anbudet inte kan antas, eftersom det inte överensstämmer med förfrågningsunderlagets krav. Krav formulerade på det sättet kan inte kombineras med åsättandet av utvärderingspoäng beroende på den uppskattade graden av kravens uppfyllelse.

⁴ EG-domstolens domar C-87/94, Kommissionen mot Belgien, REG 1996, sid. I-2043, punkt 54. I målet C-19/00, SIAC, p. 34 hänvisas till detta avgörande och anges: Konkret skall anbudsgivarna behandlas lika både när de utarbetar sina anbud och när anbudet prövas av den upphandlande myndigheten (enheten).

NOU ansluter sig till kammarrättens bedömning att Migrationsverkets beskrivning av utvärderingsprocessen är bristfällig och inte uppfyller kravet på transparens eller förutsebarhet. Av förfrågningsunderlaget framgår inte klart vilka maximala poäng som kan erhållas på vart och ett av utvärderingskriterierna. Vid utvärderingen har det dessutom skett en icke oväsentlig sammanblandning av utvärderingskriterier och rena krav på tjänstens utförande, bedömning av förmågan att beskriva de olika delar av anbudet, leverantörens dokumentationsförmåga och enhetens omdömen om de erbjudna tekniska lösningarna.

Migrationsverket har, som kammarrätten anfört, viktat leverantörernas placering i stället för att vikta den totala summan av erhållna poäng. Beskrivningen i verkets förfrågningsunderlag ger inte någon klar beskrivning av den tilltänkta utvärderingsmodellen. Även om NOU inte anser att regelverket kräver att den exakta utvärderingsmodellen framgår av förfrågningsunderlaget måste den upphandlande enheten under alla omständigheter ge tillräcklig vägledning om vad det är enheten vill och vilka kriterier som väger tyngst. Behovet av anpassning till kreativa lösningar fordrar inte att, som Migrationsverket medger, poängsättningen hålls öppen för att "fördela poängsättningen mellan de enskilda utvärderingskriterierna beroende på vilka förslag till lösning som kom in" från anbudsgivarna. NOU anser att Migrationsverkets utvärderingsmodell inte är förutsebar och lämnar onödigt stort utrymme för skönsmässiga bedömningar i utvärderingsögonblicket. Anbudsgivarna kan därmed inte göra en förutsebar avvägning mellan pris, kvalitet och de erbjudna lösningars kreativitet eftersom de mer eller mindre tvingas att spekulera i vad som kommer att beaktas vid anbudsvärderingen och på vilket sätt eftersom poängsättningen bestäms först vid anbudsvärderingen.⁵

---

⁵ EG-domstolens Förstainstansrätt har i dom den 26 februari 2002 (mål T-169/00 Esedra SPRL, Bryssel mot Europeiska gemenskapernas kommission) påmint om "att kommissionen har ett betydande utrymme för skönsmässig bedömning i fråga om vad som skall beaktas vid ett beslut att tilldela ett kontrakt efter anbudsinfördran och att första instansrättens prövning endast skall avse en kontroll av att det inte förekommit allvarliga och uppenbara fel". NOU har tidigare funderat på identiska skrivningar i två avgöranden i förstainstansrättens mål T-19/95 Adia Interim mot Kommissionen (REG. 1996 II sid. 321) och dom den 8 maj 1996 i mål T-203/96 Embassy Limousines & Services mot Europaparlamentet. Även i dessa anges att den upphandlande enheten "har ett betydande utrymme för skönsmässig bedömning av vad som skall beaktas". Juristerna vid NOU:s kansli anser att avgörandena måste sättas i sitt rätta sammanhang och läsas mot bakgrund av bl.a. andra uttalanden i EG-domstolens domar, såsom C-31/87, Beentjes, punkterna 19 och 26, C-243/89 Kommissionen mot Danmark (A/S Storebæltförbindelsen) eller C-87/94 Kommissionen mot Belgien (Wallonska bussar). NOU läser därför Förstainstansrättens uttalande så att en upphandlande enhet har betydande utrymme för skönsmässig bedömning i fråga om vilka krav och kriterier den vill ange i förfrågningsunderlaget som grund för sitt beslut att tilldela ett kontrakt. Förutsättningen är givetvis att kraven inte är diskriminerande. När den upphandlande enheten gjort så och sänt ut förfrågningsunderlaget, äger den inte rätt att vid *anbudsvärderingen* frångå de ställda kraven eller göra några skönsmässiga bedömningar. NOU anser således inte att Förstainstansrättens avgöranden på ett väsentligt sätt avviker från övrig rättspraxis på området eller att uttalandena kan anses stödja fri prövningsrätt. I det ovannämnda målet C-19/00 SIAC anges i punkterna 36 och 37 att bestämmelse om anbudsvärdering följaktligen låter de upphandlande myndigheterna välja de kriterier som de avser att tillämpa vid tilldelningen av kontraktet. Detta val kan emellertid endast avse kriterier som syftar till att fastställa det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet. Det skulle dessutom vara oförenligt (med artikel 29 i direktiv 71/305, i dess ändrade lydelse), om ett tilldelningskriterium hade till verkan att ge den upphandlande myndigheten en absolut valfrihet när den tilldelar en anbudsgivare ett kontrakt.

Skada för leverantören

Kammarrätten anger i den överklagade domen att skaderekvisitet i 7 kap. 2 § LOU inte kräver att bristerna i förfrågningsunderlaget medfört eller kan komma att medföra att leverantören inte vinner upphandlingen. Migrationsverket anser att det är en orimlig tillämpning av skaderekvisitet och anför att det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet vann oaktat leverantörens synpunkter på utvärderingsmodellen. Migrationsverket anför även att det i länsrätten sökande bolaget kan anses medvållande till skadas uppkomst genom att i tid inte påtala oklarheter.

NOU tolkar det sistnämnda argumentet så att Migrationsverket antar att det finns en skyldighet för leverantörer att redan på ett tidigt stadium åberopa eventuella brister i förfrågningsunderlaget. NOU kan inte finna stöd för det antagandet samt anser att argumentet bör bedömas mot bakgrund av den oklara rättstillämpning som finns i överprövningsmål enligt LOU. Det är också tveksamt om det kan krävas av en anbudsgivare att han reagerar på ett så tidigt stadium att han riskerar att inte kunna styrka sin skada samt riskera en försämring av affärsrelationer med den upphandlande enheten. Domstolarna har i ett flertal avgöranden underlåtit att ingripa enligt 7 kap. 2 § LOU med motiveringen att sökanden inte lyckats styrka sin skada.

Genom LOU infördes en allmän möjlighet för leverantörer att få ett upphandlingsförfarande prövat, stoppat eller ändrat.⁶ Rättstillämpningen är dock inte enhetlig och det finns stöd för olika synsätt. NOU anser att det inte är helt klarlagt om bestämmelsen om leverantörens risk att lida skada innebär både en begränsning i leverantörens talerätt eller även en bevisbörderegler, som innebär att ingripande enligt 7 kap. 2 §, trots påvisad överträdelse av LOU, inte får ske om leverantören inte styrker skadan.

Som medlemsstat i EU har Sverige enligt rättsmedelsdirektiv 89/665/EEG⁷, art. 1 skyldighet att "vidta nödvändiga åtgärder för att garantera, att en upphandlande myndighets beslut prövas effektivt". Prövningen skall dessutom göras skyndsamt, i synnerhet i "de fall upphandlingsbeslut innefattar överträdelse av gemenskapsrätten för offentlig upphandling eller nationella bestämmelser om införande av sådan lag". Reglerna i 7 kap. LOU bygger på rättsmedelsdirektivet och är även vad avser upphandling enligt 6 kap. LOU anpassade till vad som följer av gemenskapsrätten.⁸ I direktivets art. 3. anges att "medlemsstaterna skall se till att ett prövningsförfarande med detaljerade regler enligt medlemsstaternas

---

⁶ Tidigare fanns endast möjlighet till laglighetsprövning enligt kommunallagen. LOU medför också att leverantörer utanför EU och EES-området genom GPA avtalet inom ramen för Världshandelsorganisationen har numera samma möjligheter att få sin talan prövad.

⁷ Rådets direktiv om samordning av lagar och andra författningar för prövning av offentlig upphandling av varor och bygg- och anläggningsarbeten 89/665/EEG

⁸ Angående frågan om tolkning av nationell rätt som anpassats till gemenskapsrätten se Högsta domstolens dom NJA 1998 s. 873 i vilket åberopas EG-domstolens dom den 17 juni 1997 i mål nr C-28/95, Leur-Bloem, REG 1997, s. I - 4165.

bestämmande införs och att det kan åberopas av var och en, som har eller har haft intresse av att få avtal om viss offentlig upphandling av varor eller bygg- och anläggningsarbeten, och som har skadats eller riskerat att skadas av en påstådd överträdelse”.

Av svenska förarbeten och domar framgår att reglerna för prövning av upphandlingar under tröskelvärdena inte skall skilja sig från motsvarande prövning av upphandling över tröskelvärdena.

Detta leder till att en förvaltningsdomstol skall pröva om sökanden är berättigad att få upphandlingen överprövad när talan anhängiggörs. Om klaganden inte förefaller riskera att lida skada skall ansökan avvisas. Mera tveksamt är enligt NOU:s uppfattning om domstolen *efter* en sakprövning och *konstaterandet* att en upphandlande enhet brutit mot LOU på nytt skall pröva om en leverantör till följd av felet kan lida skada. NOU:s uppfattning är att LOU:s syfte att förhindra överträdelse av gemenskapsrätten och LOU samt leverantörernas rätt till affärsmässig och objektiv behandling skall ha företräde framför synsättet att en domstol skall ingripa endast när en leverantör kan styrka att han lidit eller kommer att lida skada.

Det finns dock några domstolsavgöranden som förefaller lägga bevisbördan för skadan på sökanden. Förvaltningsdomstolarna har sålunda i flera fall funnit att det sökande bolaget inte lidit skada samtidigt som domstolen konstaterat att den upphandlande enheten brutit mot en eller flera väsentliga bestämmelser i LOU.⁹ Den praktiska konsekvensen av att lägga bevisbördan på sökanden kan bli att såväl sökanden som en upphandlande enhet redan från början måste noggrant utforma sina yrkanden och därför i tid anlita sakkunnig juridisk hjälp för att så tidigt som möjligt frambringa eller kunna bemöta den utredning som visar på vilket sätt leverantören lidit eller kan komma att lida skada av något missförhållande.¹⁰

De beviskrav på skadan som domstolarna i några avgöranden har ställt, bör jämföras med vad som anförts i förarbetena att "det i praktiken vanligaste fallet kan förmodas bli att en ansökan om rättelse görs redan när man riskerar att lida skada". Avsikten bakom bestämmelsen är nämligen att man skall kunna angripa

⁹ Kammarrättens i Göteborg dom i mål nr 2365-1999, meddelad den 27 augusti 1999. Kammarrätterna har konstaterat att upphandlingen har skett i strid med LOU men inte funnit anledning att ingripa enligt 7 kap. 2 § LOU. Kommunen får därmed veta av kammarrätten att den brutit mot LOU och, som staten i vidsträckt bemärkelse, mot EG:s upphandlingsdirektiv och därmed borde rätta till det begångna felet. Samtidigt får den i praktiken domstolens tillstånd att avsluta den felaktiga upphandlingen. En liknande utgång angående ett statligt verk finns sedan tidigare i en dom från Kammarrätten i Sundsvall (ej prövningstillstånd i Regeringsrätten). I det målet har angivits att det förhållande att en upphandlande enhet uteslutit en leverantör och i stället i strid med LOU "insatt annat företag i det uteslutna företagets ställe medförde enligt kammarrättens mening inte att klaganden lidit eller kan komma att lida skada i den mening som avses i 7 kap. 2 § LOU". Att kommunen resp. det statliga verket slutit kontrakt med en leverantör som enligt domen ändrat sitt anbud genom otillåtet förfarande resp. över huvud taget inte borde ha fått delta i upphandlingen, anses således inte kunna medföra skada för det sökande bolaget. Det finns flera andra exempel på liknande bedömning i andra länsrätts- och kammarrättsdomar.

¹⁰ I EG-domstolen finns för närvarande två intressanta fall som berör dessa frågor. De frågor som hänskjuts till EG-domstolen för avgörande i mål C-464/00 är om en nationell domstol skall agera ex officio och leda utredningen även i frågor som inte berörs av parterna. C-401/01 berör frågan huruvida varje anbudsgivare som deltagit i en offentlig upphandling är behörig att ansöka om överprövning av tilldelningsbeslutet eller om en anbudsgivare har ett berättigat intresse av en sådan prövning endast om han uttömt alla inhemska medel för att förhindra att någon annan tilldelas kontraktet.

en feltillämpning på ett så tidigt stadium att det skall vara möjligt för en domstol att ingripa innan någon faktisk skada uppkommer.¹¹ Av värde för tolkningen kan vara även lagrådets uttalande att det bättre står i överensstämmelse med direktiven att "som huvudregel föreskriva att ingripandet är obligatoriskt, d.v.s. att länsrätten under givna förutsättningar skall ingripa".¹² Det utrymme för diskretionär prövning, som från början fanns, togs sedermera bort avseende slutliga överprövningsavgöranden.¹³

Det finns dock en mängd domar som inte lägger bevisbördan för liden skada på den sökande. Regeringsrättens domar, t.ex. RÅ 1998 not 44 eller dom i mål nr 180-2000, är utmärkta exempel på att även de som inte fått tillfälle att lämna in anbud kan få bifall i ett överprövningsmål enligt LOU. Även Kammarrättens i Göteborg dom i mål 3859-1999 visar att ett ingripande kan ske på talan av en leverantör som inte lämnat något anbud men "är registrerad för verksamheten". Högsta domstolen har i mål nr T 2417-98 prövat skadeståndstalan från en leverantör som inte fått möjlighet att delta i upphandlingen.¹⁴

Skada för den upphandlande enheten

NOU anser att en avvägning mellan å ena sidan den skada eller olägenhet som åtgärden medför och å andra sidan skadan för leverantören kan göras endast vid ett interimistiskt beslut enligt 7 kap. 2 § tredje stycket LOU. NOU anser därför att skadan för den upphandlande enheten inte spelar någon roll vid en slutlig prövning. Kammarrättens bedömning i den överklagade domen överensstämmer med NOU:s åsikter.

NOU konstaterar slutligen att det kontrakt som skulle ha slutits efter upphandlingen var avsett att börja löpa den 1 januari 2002. Den förskjutning av kontraktstiden som uppkommer kan enligt NOU inte bedömas på annat sätt än att det sker en väsentlig ändring av kontraktstiden mot vad som angivits i förfrågningsunderlaget. Migrationsverket kan därmed inte längre sluta ett kontrakt under den i förfrågningsunderlaget angivna kontraktstiden. Verket tvingas därför enligt NOU:s förmenande att göra om upphandlingen, även om Regeringsrätten skulle bifalla verkets överklagande. Den tid under vilken anbudsgivarna är bundna av sina anbud har sannolikt gått ut redan innan Regeringsrätten meddelat sitt prövningstillstånd. Vid tidpunkten för den kommande domen kan det därför inte förväntas att Migrationsverket har några bindande anbud från de anbudsgivare

¹¹ Prop. 1992/93:88 s. 101.

¹² Samma prop. s. 140.

¹³ Prop. 1995/96:165 s. 18. Justeringen görs "så att det nu klart framgår att den skadeavvägning som får göras avser endast det interimistiska beslut som domstolen har möjlighet att fatta".

¹⁴ I samma avgörande den 22 december 2000 anger Högsta domstolen bl.a. följande. "Med hänsyn till det utrymme för olika värderingar av ingivna anbud som LOU lämnar, skulle emellertid ett krav på att leverantören alltid skall styrka att just han förlorat kontraktet till följd av överträdelsen medföra att rätten till ersättning i praktiken blev urholkad på ett sätt som i vart fall inte står i god samklang med det preventiva syfte som direktivens bestämmelse om rätt till skadestånd har (jfr prop. 1992/93:88 s. 103). Det ankommer på Regeringsrätten att bedöma om det är rimligt att beviskravet vid skadeståndsprövning skall sättas lägre eller lika med det som gäller i ett överprövningsmål.

som i september 2001 lämnat in anbud. Migrationsverkets ekonomiska skada som uppstår i avvaktan på Regeringsrättens dom kan mot denna bakgrund knappast åberopas i målet, eftersom verket borde vara väl medveten om att den sista möjlighet att sluta avtal med den valde leverantören försvann redan före Kammarrättens dom.

Beslut om utformningen av detta yttrande har fattats vid nämndsammanträde den 21 mars 2002 i vilket deltog kammarrättslagmannen Lisbeth Edlund, ordförande, kommerserådet Bengt Agild, vice ordförande, civilekonomen Jonas Berggren, sektionschefen Hans Ekman och ämnesrådet Charlotte Hedberg. Beslutet fattades i närvaro av kanslichefen Margareta Hentze efter föredragning av chefsjuristen Michael Slavicek. Yttrandet expedieras i enlighet med föredragandens förslag och de direktiv till ändringar som lämnats vid beslutstillfället.

NÄMNDEN FÖR OFFENTLIG UPPHANDLING

Michael Slavicek